

dem, der ikke er i arbejde, og så bliver forskellen større.

Så synes jeg nok, det var noget skønnere, om man valgte den første model i et af verdens rigeste lande. Vi vil også gerne medvirke til den del.

Men jeg må sige, at i forhold til, at beskæftigelsesministeren i et tidligere svar sagde, at det her ikke er nogen voldsom ændring af kontanthjælpssystemet, må jeg spørge: Er det ikke korrekt forstået, at lige præcis for denne her gruppe indfører man nu et helt særligt rådighedskriterium, der handler om, at her skal man have 300 timers ordinær beskæftigelse, og at det er en fuldstændig nyforståelse af, hvordan kontanthjælpssystemet virker, at der skal være optjent ret til kontanthjælp? Er det ikke helt nyt?

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Jeg kan bekræfte over for hr. Morten Østergaard, at for ægtepar på kontanthjælp er der nu indført et objektivt kriterium for, hvad det vil sige at stå til rådighed for arbejdsmarkedet. Og det er defineret som, at man kan skaffe sig 300 timers ordinært arbejde i løbet af 2 år, ca. 12 timer om måneden. Man kan vælge at lægge det samlet, eller man kan tage det spredt, men over den periode skal man så kunne præstere de 300 timer. Det er nyt og anderledes i forhold til, hvordan det har været tidligere.

Morten Østergaard (RV):

Jeg er glad for, at vi i det mindste fik bekræftet, at man er i gang med at demontere det sikkerhedsnet, som for os at se er en væsentlig del af velfærdsstaten. For lige præcis for denne her gruppe er sikkerhedsnettet nu ikke noget, der griber folk, som er faldet igennem systemet, men noget, man ligesom skal kravle op i for at få lov at være i. Og det må man jo sige er nyt og noget af et socialt eksperiment.

Men så vil jeg vende tilbage til det her med, at det skal kunne betale sig at arbejde. Er vi ikke enige om, at man jo kunne være uheldig at bo i et område, hvor der ikke er arbejde at få, eller hvor man ikke har kvalifikationerne til det, og er det derfor så ikke også relevant at kigge på, at der rent faktisk, når vi snakker flygtninge og indvandrere, for en meget væsentlig andel af dem, der er i arbejde, er tale om, at de har mindre end 500 kr. om måneden ud af at arbejde?

Er det ikke mærkeligt, at de mennesker bliver ved med at arbejde, hvis det eneste saliggørende er frygten for at komme på en lav kontanthjælp?

Og derfor er det, vi også må spørge: Hvorfor er det, at det lige præcis er for den gruppe, som er den allerfattigste gruppe, hvor begge ægtefæller er på kontanthjælp, at de her regler indføres? Er det, fordi den borgerlige regering mener, at når man bliver gift, så er det, man bliver doven, og at der så er brug for særlige incitamentter?

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Nej, men vi får jo igen demonstreret forskellen på Det Radikale Venstre og Enhedslisten og så regeringen, og det er jo sådan set meget rart en gang imellem at få nogle klare linjer.

Vi tror ikke, at vi gør mennesker en tjeneste ved bare at lade dem gå. Nu tager vi alle de sager op, hvor man ikke har været i kontakt med kommunen – det vil det typisk være – inden for de sidste 12 måneder. Der afsætter vi 0,5 mia. kr., og det er jo for at komme i gang med en opkvalificering til arbejdsmarkedet. Jeg må jo desværre erkende, at der er for mange, der har fået lov at gå, uden at der skete noget.

Så vil jeg meget gerne henvise til analyser – jeg tror, man kan finde dem på Beskæftigelsesministeriets hjemmeside – der viser, at når man gør noget for ledige, så hjælper det, hvad enten det er folk, der ikke er arbejdsmarkedssparate, eller arbejdsmarkedssparate kontanthjælpsmodtagere eller forsikrede ledige. Og den sammenhæng og den viden er jo utrolig vigtig at få.

Jeg kan se, at hr. Morten Østergaard har travlt med at organisere spørgsmål sammen med Enhedslisten, så jeg tror, jeg vil afbryde min besvarelse nu.

Formanden:

Så giver vi ordet til hr. Jørgen Arbo-Bæhr for et sidste spørgsmål til ministeren i den her omgang.

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg er faktisk meget glad for ministerens sidste kommentar, for jeg synes, at den rigtige indgangsvinkel til at få folk i arbejde er at gøre noget for folk og sørge for, at folk får den rigtige uddannelse, sørge for, at der er nogle job, sørge for, at folk kommer ud på arbejdsmarkedet, ved hjælp af at jobbene er der, ved hjælp af at de er uddannede til at kunne passe et arbejde.

Det er glimrende. Det er bare ikke det, vi snakker om. Det, vi snakker om, er, om det virker at skære i folks ydelser og straffe folk, hvis de ikke kommer i arbejde. Og vi har bare kunnet